

SKRIVANDE SOM EN ÖVNING I NÄRVARO

Det finns massvis av texter i vår värld. Vad berättigar att skriva en till om allt redan är sagt? En fråga som människor ibland ställer sig, och som har ett enkelt svar: Om *du* behöver skriva din text så är den värd att skrivas. Det har aldrig funnits och kommer aldrig att finnas en liknande text som din, eftersom ditt perspektiv är unikt. Egentligen är detta ett faktum som också löser upp frågor om vad som ”ger mer”; texter som riktar sig utåt, som beskriver världen, eller texter som är introspektiva – för strävar inte de här två typerna av texter ändå åt samma håll? Om man skalar av världen dess lager, kommer man då inte till ungefär samma plats som om man skalar av sig själv sina lager? Att skriva kan vara ett sätt att söka svar, samtidigt som det kan vara ett sätt att vara närvarande i världen.

Från vänster: Hanna Ylöstalo, Anne Hietanen, Michaela von Kügelgen, Martin Högstrand, Marika Aminoff-Sundell, Christa Nordlund-Hiltunen, Ingrid Weckström, Ia Trapp, Terhi Paukku, Ville Lindholm, Patricia Bruun och Charlotta Green.

Fotograf Julia Lillqvist

Antologin Människohundarna, som utkommit inom ramarna för kursen Litterärt Skapande VII, är en samling texter där tolv personer sätter sitt unika fingeravtryck på vad tillvaro och närvaro i tillvaron kan innebära. Följande är ett utdrag ur texten "När bara morgondagen ser" av **Ingrid Weckström**:

Nuförtiden separerar man

Ankomst, beräknad. Ankomst, uppskjuten. Var vänliga och sätt er ner. Ta på er syremasken. Uppehåll er vid platserna.

Det här är en kyrka

Det här är vi på segelbåten

Det här är en ringmur

kyrka

kyrka

kyrka

hotell

fontän

monument

ringmur

Det här är jag på Röda Torget

Det här är jag och min vän Anton

Det här är jag och min tillvaro innan vi separerade

Det här är nöten som Hamlet bodde i innan han drabbades av onda drömmar

Var bor du nuförtiden?

På gränsen.

Du menar *vid* gränsen?

Nej, *på* (argt).

Framtiden är här, och konstnären landar med sitt rymdskepp i min tillvaro. Om man inte har råd att ställa ut i gallerier tar man ett lån, säger hon. Man får mest ut av en apa om man ställer den i ett hörn, säger jag. Jag ställer apan mot väggen och målar in mig i ett hörn. Genom bilden och ut.

Om man inte kan tänka får man tillägga saker, säger jag åt apan som står i hörnet. Är det skillnad på hörn och hörn, frågar apan. Tro inte att han tycker om dig.

Jag fattar tag om apans hand och går till badrummet, avtäckes spegeln som offret gömt bakom tidningspapper. Sen står vi där, framför spegeln, och tittar på varann. Hej, säger jag tveksamt.

Hej!

Svaret är glättigt.

Hej. Jag är din inkompetenta köttrobot. Jag är *din*. Det är *jag* som är din inkompetenta köttrobot. Hej! Hej!

Jag är –

Huvud axlar knä och tå, knä och tå

Huvud –

Tror du mig inte? Jag vet, jag kan, jag är din inkompetenta köttrobot.

Din inkompetenta, din hängivna, din egen tillgivna.

Köttrobot.

Nu är vi klara, jag är din jag lovar för alltid din tills döden skiljer oss åt o.s.v. tager du denna köttrobot?

Denna fantastiska geniala Ödmjuka, och inkompetenta, kött-robot.

Kom nu så går vi.

Ingrid Weckström